

Våldssåpan är här för att stanna

Varannan månad betalar hundratals Malmöbor för att se utklädda människor slåss mot varandra. De senaste åren har wrestling etablerat sig i Sverige. Men vad är det och varför har det kommit hit just nu?

Text & foto: Oskar Andersson

Även om wrestling är en show och matcherna är uppgjorda så är mycket av våldet på riktigt. Som när Doppelgangstern hoppar från repet rakt ner på Bad Buddhas

Det är en våldsamt kamp som utspelar sig inne på Tangopalatset i Malmö. De två brottarna far runt i ringen. De slår, sparkar och kastar omkring varandra. Det smäller högt när någon av dem far ner i golvet och de grimaserar och stönar av smärta när motståndarens slag träffar.
– Döda honom, Buddha! skriker plötsligt en tjej bakifrån lokalen.

Publiken är helt inne i matchen. De hejar, jublar och buar beroende på vem av brottarna som har kommandot just då. Och till en början är det en jämn batalj mellan, den ironiskt nog, goda Bad Buddha och den onda Doppelgangstern. Det böljar fram och tillbaka i ett rasande tempo. Men efter ett tag får Doppelgangstern övertaget och lyckas till slut kasta ut sin motståndare ur ringen. Bad Buddha står omtöcknad på golvet framför publiken medan Doppelgangstern klättrar upp och ställer sig på det mellersta av de tre repen som omgärdar ringen. Han gör en bakåtvolt, landar rakt på Bad Buddha och de båda brottarna flyger handlöst över de

tre främsta stolraderna som påpassligt just tömts på folk. Det är en våldsamt krasch och stolarna far åt alla håll. Det ser ut som att de båda slår halvt ihjäl sig och publiken står upp och skriker, applåderar och busvisslar av upphetsning. Brottarna tar sig långsamt upp, till synes helt oskadda, och matchen fortsätter som om ingenting har hänt.
Det är show, ett regisserat kaos och fullständigt surrealistiskt. Det är svensk wrestling.

För att vara i Malmö är det ovanligt nog vindstilla och de kala träden i Enskifteshagen står blickstill i skenet från gatubelysningen. Att det dessutom är molnfritt på himlen gör att stjärnorna syns tydligt över Sofielund. Det är torsdag 22 november och klockan närmar sig sju på kvällen. Det är drygt en vecka kvar till galan på Tangopalatset och det är dags för träning.

En trappa upp i huset på det gamla industriområdet står dörren på glänt och släpper ut ljudet av Magnus Ugglas 70-talsdänga ”Johnny the Rocker”.

Lokalen som tidigare var ett slakteri fungerar numer som Svensk wrestling syds träningslokal. När föreningen, eller förbundet som det heter i wrestlingsammanhang, flyttade in för ett par år sedan var det fortfarande röda fläckar på väggarna och det krävdes mycket moppande, skrubbande och skrapande för att få kaklet vitt igen. Nu har fläckarna bytts ut mot affischer från gamla wrestlinggalor som lockar med namn som Killer Karlsson, Conny Mejsel och Clownen Eddie Vega.

– Är det en våldssåpa? Kampsportsbalett? Eller kanske improviserad fysisk friformsteater? Man kan se wrestling på olika sätt och ingenting är egentligen fel, säger Dan Ahtola som sitter i en soffan vid lokalens ena vägg.

Han är trettio år gammal och sedan slutet av sommaren pappaledig från jobbet som brevbärare på Citymail. Det var han som startade Svensk wrestling syd och ”Wrestlingpalatset”, som deras galor heter, för lite mer än tre år sedan. Nu fungerar han som ordförande, bokare och ”kreativ motor” i föreningen.

huvud. Och lite senare i matchen kommer de två brottarna flyga rakt in i stolsraderna i bakgrunden.

“Det mest våldsamma man sett dittills var väl ‘anslagstavlangubben’ som viftade bort lappar.”

Han hade sin första kontakt med wrestling i gillestugan hemma hos en kompis när han var i femårsåldern. Plötsligt blinkade det till på tv:n och en trailer för ett wrestlingprogram gick igång. Dan Ahtola minns det väl.

– Någon fick en stol i huvudet och någon blödde. Det mest våldsamma man sett dittills var väl ”anslagstavlangubben” som viftade bort lappar, så det var rätt chockerande och det fångade såklart.

Men det dröjde några år innan han började kolla på wrestling regelbundet. Då visades amerikansk wrestling på TV3 och TV 1000 och Dan Ahtola, som själv höll på med boxning vid den tiden, tyckte att det skiljde sig från all annan kampsport han hade sett innan.

– Det såg jävligt häftigt ut med karaktärerna och det storslagna i allting. För det var inte så att det arrangerades i gymnasalar med glada amatörer utan det var fullt blås och överdrivet med glittersjalar och hela dressar... och sen så var det så klart våldet och att man blev så arg på någon.

Han fick snabbt klart för sig att det hela inte var på riktigt, att brottarna egentligen inte försökte skada varandra och att matcherna var uppjorda på förhand. Men han brydde sig inte eftersom det var så kul att kolla på.

Och även om det kan vara svårt att ge en exakt definition av vad wrestling är för något så handlar det om underhållning. Det är en showform som utger sig för att vara en

kampsport och blandar akrobatisk brottnings med teater. Brottarna spelar, ofta överdrivna, karaktärer som antingen är onda eller goda, eller ”heels” och ”faces” som det heter på wrestlingspråk.

Ofta finns det en underliggande handling, det byggs upp en konflikt mellan de goda och onda karaktärerna och sedan löser brottarna den med våld i ringen.

– Det är en slags befrielse för publiken för när man ser på wrestling behöver man inte göra särskilt många val eller tänka särskilt mycket. Det finns inga gråzoner utan allt är svart eller vitt, emot eller för, ond eller god, säger Dan Ahtola.

För tillfället håller en avsliten sena i vänster handled honom borta från att delta i träningarna och han är bara där för att kolla i dag.

Han reser sig från soffan och går bort till wrestlingringen som tar upp nästan hela lokalen. Ringen består av ett stålskelett med ett par centimeter tjocka plywoodskivor som golv och ovanpå det ligger en tunn blå matta. Det är ett hårt underlag, men med bra svikt och dessutom smäller det effektivt när något slår i

“Det är som många skådespelare säger att det är mycket roligare att spela de här onda, psykopatiska karaktärerna för att man kan göra mycket mer med dem än om man är god”

den. Runt omkring är det rep som i wrestlings ursprung var till för att hålla brottarna i ringen. Nu fungerar de mer som ett redskap som brottarna kan studsas i eller hoppa ifrån för att utföra spektakulära manövrar.

I ringen befinner sig fem av Svensk wrestling syds dussintal brottare, alla är killar och ser ut att vara i tjugo-, trettioårsåldern.

Två av dem tränar på en rörelse där den ena brottaren springer och studsar i repen och på vägen tillbaka möter den andra brottaren honom med ett kraftigt slag i halshöjd. En köttig duns följs av en kraftig smäll när brottaren flyger ner i golvet, han grimaserar och det ser ut och låter som att det gör riktigt ont.

Men det är något som inte stämmer. Rörelserna är inte tillräckligt yviga och tydliga.

– Tänk på att det är fyrahundra personer i publiken och de som sitter längst bak måste kunna se det också, säger Dan Ahtola till killen som delade ut slaget.

Han får en nick till svar och de två brottarna gör övningen om och om igen tills allting blir rätt. Rörelsen måste sitta i ryggmärgen tills att det är dags att gå match för då finns inget utrymme att göra fel. Då har de bara en chans och det gäller att inte tveka.

– Det är det absolut farligaste man kan göra. Den största risken att skada sig är när man inte går fullt in, gör man inte det när man slår en bakåtvolt eller hoppar ut genom ringen så går det illa, säger Dan Ahtola.

Därför är träningen oerhört viktig. För även om brottarna gör allt för att undvika att skada varandra under matcherna så är många av slagen, sparkarna och kasten på riktigt. När en brottare hoppar på en annan brottares huvud så är det på riktigt och det handlar mycket om att lära sig parera smällarna och att landa på rätt sätt för att undvika skador på sig själv eller sin motståndare. Därför är brottarna väldigt beroende av varandra.

– Man lägger sin hälsa i någon annans händer och det är en outtalad överenskomst att nu litar jag på att du inte skadar mig, säger Dan Ahtola.

Men träningen är även viktig för att få det att se bra ut. För wrestling är trots allt en underhållningsform och det gäller att göra publiken nöjd. Att skapa illusionen att det är på riktigt och få publiken att för en stund glömma bort att matcherna är uppgjorda.

Och det kanske mest utmärkande med wrestling jämfört med teater eller andra showformer är just publiken. De är inte passiva åskådare som går på galorna bara för att

iakta. De är aktiva deltagare i showerna och genom att reagera på det som händer i ringen påverkar de hur matcherna utvecklas, även om de inte kan påverka utgången.

– Många tror att wrestling är koreograferat som en dansföreställning. Att allt är planerat på förhand och går efter en linje. Men så är det ju aldrig, man reagerar på publiken och testar under matcherna vad det är de reagerar på, förklarar Dan Ahtola.

Därför räcker det inte med att vara en skicklig akrobat eller att behärska alla kast och grepp till perfektion för att lyckas inom wrestling. En bra brottare måste ha utstrålning också.

– Det värsta som kan hända är att folk inte bryr sig och att man inte får någon reaktion från publiken. Kan man inte göra sig intressant har man inget i ringen att göra, säger Dan Ahtola.

En som definitivt vet hur han ska få publiken att reagera är Tobias Andreasson. Hans karaktär Anderson är regerande svensk mästare i wrestling.

Anderson hette från början ”Bad boy Toby A” och skapades till ett internetbaserat rollspel. Deltagarna skrev ner sina karaktärs egenskaper och skickade in de till ett forum. Där fick de

Namn: Dan Ahtola.

Ålder: 30.

Bor: Malmö.

Gör: Föräldraledig från jobbet som brevbärare på Citymail. Ordförande, bokare och promotor i Svensk wrestling syd.

Började med wrestling: 2005.

Wrestlingkaraktär: Le Mime och Killer Karlsson.

gå virtuella matcher mot andra karaktärer och vinnaren korades efter hur kreativ och nyskapande karaktären var. När Tobias Andreasson började med wrestling i slutet av 2009 hade han redan jobbat på Anderson i flera år.

I dag är heelen Anderson Malmöpublikens främsta hatobjekt och han presenteras som ”drygare än Yes och lömskare än Dr. No”.

– Den dryga delen är att han fegar och smiter undan för att hämta andan när matcherna går dåligt, säger Tobias Andreasson och försätter:

– Den lömska delen är att han har sin egen speciella moral och går efter devisen: det är inte fusk så länge domaren inte ser det och har domaren inte sett det så det aldrig inträffar. Därför kan han också hänvisa till att han alltid vinner sina matcher rent.

För den 32-åriga småbarnspappan Tobias Andreasson är möjligheten att få vara ond i ringen en befriande kontrast till den stillsamma vardagen.

– Det är som många skådespelare säger att det är mycket roligare att spela de här onda, psykopatiska karaktärerna för att man kan göra mycket mer med dem än om man är god, säger han.

Som heel är det hans uppgift att göra allt han kan för att få publiken att hata honom så mycket som möjligt. Därför älskar Tobias Andreasson att höra publikens burop, det är ett kvitto på att han sköter sitt jobb. Precis som att det var en ära att bli svensk mästare i wrestling.

Det hela började i en ”landskamp” mellan Sverige och Norge i februari 2011. Malmö-brottaren och publikfavoriten Killer Karlsson var illa ute. Det som började som en match mot en norrmann hade förvandlats till en match mot två efter att ytterligare en norsk brottare tagit sig in i ringen. Oddsens var emot Killer Karlsson när Anderson kom inspringande för att hjälpa sin landsman.

Till en början såg det ut att gå bra och sven-skarna tog kommandot. Men plötsligt, och helt utan förvarning, bytte Anderson sida och attackerade Killer Karlsson bakifrån. Ensam mot tre motståndare hade Killer Karlsson inte en chans, han förlorade matchen och Anderson stämplades som en landsförrädare.

Publiken var rasande på sveket och Killer Karlsson svor att han skulle hämnas. Det var starten på en historia som skulle kulminera över ett år senare.

– Det är ju ingen slump att folk tycker illa om Anderson eller gillar Killer Karlsson utan det är för att vi har berättat för dem att de ska göra det, säger Dan Ahtola.

Wrestlingringen som står i Svensk wrestling syds träningslokal är specialbeställd från England och kostade 30 000 kronor när föreningen köpte den för ungefär ett och ett halvt år sedan. Möjligheten att kunna träna i en riktig ring har inneburit mycket för brottarnas utveckling.

För att öka på dramatiken i konflikten hittade Svensk wrestling syd på en organisation som döptes till Comité Européen de Sports de Combat Athlétique, CESCO. Inför en gala i april 2011 lade Svensk wrestling syd ut ett meddelande på sin hemsida där de förklarade att CESCO hade mandat att utse de europeiska nationalscenerna i wrestling och att de övervägde att låta Wrestlingpalatset bli Sveriges nationalarena. De skapade en hemsida för CESCO och spred "nyheten" på sociala medier och wrestlingforum, allt för att skapa illusionen av att organisationen var verklig.

För även om det inte är någon hemlighet att wrestling är uppgjort är bilden som ges utåt att wrestlingvärlden är på riktigt. Det är en del av showen och pågår ständigt.

– Även om publiken vet att det är en illusion så gäller det att få dem att tappa hakan. Ingen vill ju se trollkarlen stoppa ner kaninen i hatten utan man vill se honom ta upp den. Och vad gör det om folk "går på" någonting? Det gör väl inte deras liv sämre, säger Dan Ahtola.

Efter att CESCO "godkände" Wrestlingpalatset som nationalarena började arbetet med

"Folk betalar för att se honom få stryk och de gör det trots att de vet att de kommer att bli besvikna."

att kora en svensk mästare. På de följande galorna anordnades en turnering för att utse deltagarna i titelmatchen. Enligt dramaturgins alla regler stod det till slut klart att det var Anderson och Killer Karlsson som skulle mötas i en match som gällde så mycket mer än bara titeln.

Den 24 mars 2012 blev Anderson den första svenska mästaren i wrestling och enligt en överenskommelse tvingades förloraren Killer Karlsson lämna Malmö. Att det var just Anderson som blev mästare beror på att hatet mot honom bedömdes gynna föreningen mest.

– Folk betalar för att se honom få stryk och de gör det trots att de vet att de kommer att bli besvikna. Men det gäller att ge dem det där lilla hoppet som gör att de langar fram pulskan, säger Dan Ahtola.

Det handlar om att skapa ett engagemang i karaktärerna och få publiken att antingen hata dem eller sympatisera med dem. Och få folk att köpa handlingen runt karaktärerna så att de känner att de måste komma på nästa gala för att se fortsättningen. För utan publik blir det ingen wrestling och ju mer engagerad publiken är desto bättre blir showen.

I ett litet tillbyggt rum i träningslokalen står en soffa, ett litet kylskåp och två bokhyllor i furu. Bokhyllorna är fullmatade med hundratals gamla vhs-band och de påklitrade etiketterna avslöjar att innehållet är wrestlingshower från världens alla hörn. Där finns amerikansk, japansk, mexikansk och europeisk wrestling för den som behöver inspiration samtidigt som det är en fingervisning om hur utbredd wrestlingen är. Störst är det i USA.

1. Merchandisebordet är välfyllt. Mest är det produkter från den amerikanska wrestlingen, som plastdockorna som står uppradade på en hylla. Men en del av brottarna som är med på galan säljer egna produkter som foton, t-shirts eller affischer. 2. Inne på Tangopalatset är foton på brottarna i Svensk wrestling syd upphängda på väggarna. De hänger där jämnt och visar att wrestlinggalorna är uppskattade av Tangopalatset. 3. Under galan visas promofilmer på en storbildsduk. Det är korta filmer som hjälper till att föra handlingen framåt och bygga upp karaktärerna. Filmerna läggs även ut på internet som marknadsföring för kommande galor. 4. Galan filmas med kommentatorer och läggs ut på internet där det går att se den gratis.

Där är wrestling en miljardindustri och de största galorna drar tiotusentals åskådare. De mest framgångrika brottarna tjänar mångmiljonbelopp varje år och några få blir superstjärnor kända långt utanför wrestlingvärlden.

De amerikanska wrestlingstjärnorna Hulk Hogan och The Rock har till exempel tagit klivet över till filmindustrin och haft mer eller mindre lyckade skådespelarkarriärer. Jesse "The Body" Ventura använde stjärnstatusen han fick från wrestlingen till att lansera en politisk karriär och var bland annat guvernör i Minnesota mellan 1999 och 2003.

I Sverige ser verkligheten helt annorlunda ut. Galorna lockar några hundra besökare och wrestlingförbunden i Malmö, Göteborg och Stockholm går i stort sett bara runt. Det finns inga pengar att tjäna och brottarna är amatörer som har wrestling som en fritidssysselsättning.

Men medan den svenska wrestlingen fortfarande är i sin barndom har den amerikanska wrestlingen utvecklats i över hundra år.

I dag kan det vara svårt att tro att wrestling, eller "professional wrestling" som det heter i USA, har sitt ursprung i den klassiska brottningen. Brottningsintroducerades i landet av europeiska immigranter och blev en av de populäraste sporterna under 1800-talets andra hälft.

Men i början av 1900-talet dalade brottningsens popularitet till förmån för nya sporter som baseball och amerikansk fotboll.

Publiken hade tröttnat på de långsamma brottningsmatcherna, som ofta pågick i flera timmar innan de avgjordes. För att motverka de minskade publikintäkterna förändrades brottningen fundamentalt. Inspirationen kom från karnevalkulturen som länge hade fungerat som en plantskola för den professionella brottningen.

De kringresande karnevalerna hade oftast en atletisk attraktion som innehöll brottare. Under showerna utlovades en summa pengar till den i publiken som lyckades besegra karnevalens brottare. För att locka publiken att pröva sin lycka använde sig karnevalerna av två brottare som arbetade tillsammans. En av dem låtsades vara publik, utmanade karnevalens brottare och "vann" efter en dramatisk kamp. På så sätt framstod det som möjligt att slå karnevalens erfarna brottare och publiken lurades att satsa sina pengar.

Genom att adoptera karnevalernas riggade matcher till den professionella brottningen blev det möjligt att ordna kortare och mer publikvänliga matcher. Konceptet visade sig vara så framgångsrikt att i stort sett alla professionella brottningsmatcher i USA var uppjordade vid första världskrigets slut. Det hela var

Namn: Tobias Andreasson.

Alder: 32.

Bor: Malmö.

Gör: Ledaraspirant på Jensens Böfhus.

Började med wrestling: 2009.

Wrestlingkaraktär: Anderson.

en branschhemlighet och utåt framställde sig brottningen alltjämt som en legitim sport.

Men brottningen hade fortfarande problem att konkurrera med de stora lagsporterna. I baseball och amerikansk fotboll fanns det hemmalag som publiken kunde identifiera sig med och lagen spelade i ligor som gjorde matcherna intressanta och betydelsefulla. Något liknande fanns inte inom brottningen.

Därför gavs brottarna fiktiva personligheter, de började framställas som faces eller heels för att skapa intresse i matcherna som marknadsfördes som en arketypisk kamp mellan gott och ont. Publiken strömmade till men det blev allt mer uppenbart att brottningen inte längre var en sport.

Bakslaget kom i slutet av 30-talet när en tidningsredaktör började publicera resultatet från brottningsmatcher innan matcherna hade gått. Informationen fick han från en brottningspromotor som var missnöjd med den kartell som kontrollerade den professionella brottningen i USA. Samtidigt pågick en rättegång mot kartellen efter att de tagit tillbaka en titel från en brottare som vunnit en match regelrätt mot deras vilja. Avslöjandena fick publiksiffrorna att sjunka som en sten.

Men brottningsbranschen vägrade erkänna att matcherna var uppjordade, vilket de skulle fortsätta att göra ända fram till 80-talet. Istället svarade de med att lansera allt mer bisarra karaktärer och spektakulära gimmickmatcher. Flera brottare i ringen samtidigt, matcher mot djur och mellan dvärgar blev vanliga grepp för att försöka locka tillbaka publiken. För brottarna blev det viktigare att ha dragnings-

kraft än att faktiskt kunna brottas för att lyckas inom branschen.

Och när TV gjorde sitt intåg i USA i slutet av 40-talet passade brottningen perfekt in i det nya medieformatet. Det var spektakulärt, hade utmejslade karaktärer och det var dessutom billigt och enkelt att producera showerna. Det kom att fungera som ytterligare en drivkraft i brottningsens publikfriande utveckling. Brottarna började bära kostymer och använde tv-intervjuerna för att utveckla sina allt mer extravaganta karaktärer samtidigt som våldet blev mer och mer dramatiserat. Den professionella brottningen hade förvandlats till en renodlad show. Det hade blivit wrestling.

De svenskar som hade parabollantenn kunde se amerikansk wrestling i slutet av 80-talet. Då visades det på utländska kanaler som brittiska Sky Channel. Men det stora genombrottet hos den svenska publiken kom under 90-talet.

Mellan 1992 och 1996 visade TV3 och TV 1000 över två hundra program med amerikansk wrestling. Runt 25 000 svenskar bänkade sig framför tv-apparaterna för att se muskulösa män i underliga kläder göra upp med varandra. Brottare som Hulk Hogan, The Undertaker och Bret "Hitman" Hart såg ut som om de var hämtade ur serietidningar och blev kända namn för generationerna som växte upp då. Det skulle visa sig vara helt avgörande för den svenska wrestlingens framväxt. Även om det skulle dröja några år.

– Alla som var med från början var barn på 80-talet och växte upp med den amerikanska wrestlingen. Och det var lite den wrestlingen vi körde på, det skulle vara en färgstark karaktär och lite manér, säger Oskar Rosenqvist.

Han är 39 år gammal och en av dagens medlemmar i Gbg wrestling som har varit med längst. Förbundet startade 2002 i Göteborg, men det är tveksamt om det de gjorde de första åren kan kallas för wrestling.

– Det var ett gäng glada gubbar som bonka på varandra utan att riktigt veta vad de höll på med, och så tog de betalt för det. Och det var väl så det började, säger han.

Själv var Oskar Rosenqvist inte särskilt intresserad av wrestling på den tiden. Däremot tyckte han att det var kul att brottas med sina vänner på fyllan. De kallade det för "mongo-wrestling" och blev snart ökända bland vakterna i Göteborgs krogvärld.

Han hörde talas om Gbg wrestling i början av 2003. På kvällarna anordnade de shower på Kreta, en lunchrestaurang som låg nere vid hamnen i Majorna.

– Det var ett halvskumt ställe, men det var jävligt schysst stämning och där hade de satt upp en improviserad ring med lite slöa hamparep runt omkring, minns Oskar Rosenqvist.

“Det var ett gäng glada gubbar som bonka på varandra utan att riktigt veta vad de höll på med, och så tog de betalt för det. Och det var väl så det började.”

Le Mime och Dr. Sadism tar en öl tillsammans strax innan galan drar igång.

Clownen Eddie Vega är Malmöpublikens favorit sedan Killer Karlsson förlorade mot Anderson.

Backstage är stämningen uppsluppen och förväntansfull med ett par timmar kvar till galan. Det lilla rummet är fullt av brottare som gör sig redo för kvällen.

Hans intresse för att brottas på fyllan räckte för att få vara med i Gbg wrestling. Under första halvan av 2004 åkte de runt i Sverige och gjorde uppvisningsmatcher på olika evenemang vilket gjorde att de började dra in lite pengar. De köpte in en begagnad wrestlingring från det norska wrestlingförbundet och anordnade sin första stora gala i oktober 2004 på Stora teatern i Göteborg.

– Det kom ganska många och de hade jävligt roligt, säger Oskar Rosenqvist.

Inspirerade av framgången med galan bjöd de in brottaren Starbuck till Göteborg.

Starbuck föddes i Kanada med finska föräldrar och hade en lovande wrestlingkarriär framför sig i början av 90-talet. Han tränade tillsammans med några av framtidens amerikanska wrestlingstjärnor men valde att flytta till Finland 1996. Där startade han i

början av 00-talet det finska wrestlingförbundet och började träna upp brottare. Han kom ner över en helg och höll träningsläger med Gbg wrestling.

– Då fattade man att det vi hade hållit på med var helt asfjösigt, det var inte wrestling. Och kvaliteten på vår brottning tog enorma steg bara efter det träningslägret, berättar Oskar Rosenqvist.

Inställningen till wrestlingen blev seriösare och brottarna började träna mer ordentligt och regelbundet. Sommaren 2005 anordnade Gbg wrestling en ny gala. Nästan sjuhundra personer kom och de slog publikrekordet på Trädgår'n i Göteborg.

En av dem som var i publiken den kvällen var Dan Ahtola. Han hade tillsammans med en vän köpt på sig vhs-kopior av gamla

wrestlinggalor som de kollade på för att återuppleva barndomsminnena. När de hörde talas om galan på Trädgår'n fanns det ingen tvekan om att de skulle gå dit. Ingen av dem hade sett wrestling live innan.

– Jag trodde inte riktigt att adrenalinet skulle pumpa så hårt och att det skulle dra ur så mycket känslor ur mig, att man skulle gå med på det så pass mycket som man gjorde. Jag stod längst fram och skrek och var helt förlorad i matcherna, säger Dan Ahtola.

Där och då bestämde han sig för att börja med wrestling, det fanns inget annat. Och när Gbg wrestling annonserade efter nya brottare på sin hemsida skickade Dan Ahtola in ett mejl. Ett tag senare fick han komma på provträning. Han trodde att han skulle klara det galant. Wrestling såg ju så enkelt ut när han kollade på det.

“Då fattade man att det vi hade hållit på med var helt asfjösigt, det var inte wrestling.”

Strax innan Wrestlingpalatset slår upp portarna är förberedelserna i full gång. Anderson ligger stilla mitt i ringen medan Chaos hoppar från det översta repet på ringen och landar rakt på honom.

– Jag minns när jag gjorde första fallet och hur chockad jag blev över att det kändes så mycket och gjorde så ont. Man slog i huvudet och tappade luften och allt möjligt, berättar Dan Ahtola.

Erfarenheten gav honom en helt ny bild av wrestlingen och en respekt för hantverket som ligger bakom. Att brottarna kunde få det svåra att se så enkelt ut samtidigt som de spelade en karaktär imponerade på Dan Ahtola.

Men runt den tiden hoppade många brottare av Gbg wrestling. Flera av de ursprungliga medlemmarna gillade inte den nya seriösa inställningen till wrestlingen som krävde både kunskande och regelbunden träning.

Till slut var de bara några stycken kvar i föreningen och efter ett uppträdande på Amiralen i Malmö 2006 dog Gbg wrestling ut. Avhoppet hade blivit för många och motivationen tröt hos de som var kvar.

Men samtidigt som uppträdandet i Malmö blev slutet för Gbg wrestling så skulle det visa sig vara början för Svensk wrestling syd.

– Det var en välkomnande atmosfär och jag fick uppfattningen att i Malmö var det lättare

“Jag minns när jag gjorde första fallet och hur chockad jag blev över att det kändes så mycket och gjorde så ont.”

att komma med annorlunda grejer och få kontakt med folk som var intresserade av att göra dem till verklighet, minns Dan Ahtola.

Därför fanns redan en tanke på att starta upp ett wrestlingförbund när han flyttade till Malmö i början av 2009. Han började plugga kulturadministration på Lunds universitet och det var tänkt att den första wrestlinggalan på Tangopalatset skulle vara ett examensarbete till skolan.

Men han kunde inte hålla sig och ”tjuvstartade” med en gala redan i slutet av sommaren 2009. Det hela var hastigt arrangerat, dåligt marknadsfört och bara ett hundratal personer dök upp. Det gick knappt runt ekonomiskt men sen gick allt väldigt fort.

I november var det dags för det som egentligen var tänkt som det första Wrestlingpalatset och det blev en succé.

– Jag minns att jag skulle intervjuas i P4 på morgonen och på vägen dit hade jag läst en artikel om galan i Sydsvenskan och när jag satt och väntade i radiostudion hade de en tv på i kontrollrummet och där körde TV4 ett inslag om showen, säger Dan Ahtola.

Det kom drygt fyrahundra personer och hela galan blev försenad eftersom att folk fortfarande stod och köade utanför när det var dags att dra igång. Dan Ahtola fick högsta betyg för sitt examensarbete.

Gbg wrestling nystartade strax efter det och ett år senare startade ett tredje förbund i Stockholm.

Conny Mejsel håller desperat fast i repet i sin match mot Aron Frost. Göteborgaren får ta mycket stryk men vinner till slut.

Malmöbrottaren Mischka har problem i sin

Sedan de första galorna har Svensk wrestling syd ordnat galor varannan månad på Tangopalatset inför en publik på mellan tre- och femhundra personer.

Varför wrestling har lyckats etablera sig som en underhållningsform i Sverige just nu finns det inget givet svar på. Men Dan Ahtola tror att mycket handlar om att tidpunkten var rätt, det fanns redan en potentiell publik när de startade.

Dels därför att generationen som växte upp med wrestlingen på TV3 och TV 1000 har en relation till wrestling som tidigare generationer har saknat. Dels så hade filmen "The Wrestler" premiär samma år som Svensk wrestling syd startade.

I filmen spelar Mickey Rourke en avdankad wrestlingstjärna som proppar i sig steroider och försöker ta sig tillbaka till toppen genom att gå matcher för kaffepengar på halvdana arrangemang i amerikanska småstäder. Filmen hyllades när den kom och wrestling tog sig kanske för första gången in i de fina salongerna och nådde en publik som aldrig hade kommit på tanken att kolla på wrestling annars.

Dan Ahtola tror att den gav en ökad förståelse för vad wrestling är för något.

– Alla frågade om filmen, vad tyckte du om den? Är det så här? Och "The Wrestler" visade att det finns en undergroundscen i wrestling,

"Jag stod längst fram och skrek och var helt förlorad i matcherna."

hur det går till och att det är fan så mycket svettigare, svårare och jobbigare än vad det kan se ut.

Klockan närmar sig fyra på eftermiddagen och det är drygt fyra timmar kvar tills Wrestlingpalatset slår upp dörrarna. Inne på Tangopalatset befinner sig ett trettiotal personer. De flesta av dem har varit här sedan strax efter klockan tolv och nästan alla jobbar ideellt.

Det dras sladdar, ljudanläggningen kopplas in och en kille provfilm med den fasta kameran som ska fånga galan. Wrestlingringen har körts från träningslokalen och monterats upp på det som i vanliga fall är ett dansgolv mitt framför scenen i den stora salen. I ringen ligger en storväxt man på mage och knappar förstrött på sin mobiltelefon och läser i en tidning om vartannat. En långhårig kille står uppe på en steg och byter färgfilter på strålkastarna. På läktaren en trappa upp har kvällens konferencier dragit sig undan för att fila på sina repliker. Det är mycket som ska ordnas inför kvällen.

I hörnet närmast entrén till den stora salen håller en skäggig man iklädd en svart tröja med en stor dödskalle på och ställer i ordning ett merchandisebord. På bordet ligger t-shirtar, affischer, foton, väskor, kepsar och till och med slipsar med wrestlingmotiv uppradade. Ett tjugotal mer eller mindre slitna plastdockor föreställande gamla amerikanska brottare står uppställda på en liten hylla.

– De kostar sjuttio kronor styck, säger mannen i dödskalleskjortan och börjar berätta vilka dockorna föreställer.

Dan Ahtola kommer förbi och avbryter. Han har en mobiltelefon i ena handen och en gästlista i den andra. Han pratar lite kort med killen i dödskalleskjortan om någon som han lagt till på listan, han ser stressad ut.

– Det är inte värre än vanligt, säger han innan han skyndar vidare.

Dan Ahtola har bestämt sig för att överge alla sina poster i Svensk wrestling syd och det här blir den sista galan som han arrangerar. Totalt har det blivit tjuo stycken de senaste tre åren och till stor del har han gjort det på egen hand.

match mot Dr. Sadism. Mischka är den enda kvinnliga brottaren i Svensk wrestling syd och en av ett fåtal kvinnliga brottare i hela Sverige.

Det är han som planerar hur storyn ska utveckla sig, det är han som bokar brottare till galorna, ordnar transporter och fixar boende.

Arbetet med wrestlingen tar i stort sett upp all hans tid, till och med när han är på sitt ordinarie jobb som brevbärare planerar han inför galorna.

– Det är ganska ensamt och mentalt tungt arbete. Och för en gångs skull skulle jag vilja ha något annat intresse... eller ha tid med vänner. Sedan jag började med det här har jag knappt några vänner kvar, säger Dan Ahtola.

Wrestlingpalatset är hans skapelse och han har velat forma den efter sin egen vision. Medan andra i föreningen har velat se en mer demokratisk och hierarkifri beslutandeprocess har Dan Ahtola kört sitt eget race och valt att behålla kontrollen.

Men sedan han blev pappa har energin sinat och han tycker inte att det är lika kul längre.

– Jag har ju fått en extremt bra och praktisk utbildning av att göra det här och jag är bra på att få saker att hända, på att leda folk och jag tycker om att göra det. Men jag orkar inte mer.

Han kan inte njuta av galorna längre, han tänker på saker som kunde ha gjorts anorlunda och bättre. Mentalt befinner han sig någon annanstans och håller redan på att

planera inför nästa gala. Trots det tror han inte att det blir svårt att släppa kontrollen.

– Jag har tänkt på det så länge och jag försinner ju inte helt. Jag vet vilket jobb det innebär och finns i bakgrunden om jag behövs.

Namn: Oskar Rosenqvist.

Ålder: 39.

Bor: Göteborg.

Gör: Svetsare.

Började med wrestling: 2004.

Wrestlingkaraktär: Bad Buddha.

En av brottarna går fram till den obemannade baren intill merchandisebordet och håller upp en kopp kaffe till sig själv och tittar ut över lokalen samtidigt som han sippar på sitt kaffe. Det är full aktivitet överallt.

Men brottarna själva tar det lugnt. Några har slagit sig ner runt ett bord med varsin kopp kaffe. Andra minglar runt och pratar om gamla shower, småretas och skämtar med varandra. Det syns att de tycker att det är kul att träffas och det är svårt att föreställa sig att de ska göra upp i ringen om bara några timmar.

Strax efter klockan sex är det fullt i backstage-området under scenen. Tio personer tränger ihop sig i ett rum på ungefär sexton kvadratmeter. Det är varmt och luften är dålig. Överallt ligger det högar med kläder som ser ut att vara slängda huller om buller på golvet.

I en liten soffa vid ena väggen har tre brottare trängt ner sig och sitter och skämtar med varandra. En kvinna står framför spegeln vid väggen mitt emot och byter om. I ett av hörnen sitter Clownen Eddie Vega i full clownmundering med en öl i handen.

Dan Ahtola kommer in i rummet. Han har bytt om och har på sig tajta svarta byxor, en svart- och vitrandig tröja och röda hängslen. Allt som fattas är en basker och lite smink så är han sitt alter ego, den franska mimartisten

Clownen Eddie Vega och Le Mime lyckas vinna sin match mot The Fabulous Bakewell Boys trots att Le Mime fick klara sig utan sin lagkamrat en stor del av matchen.

Le Mime. Men det administrativa ansvaret finns kvar.

– Är det någon som kommer att vara utanför ringen i sin match, frågar han rakt ut i rummet.

Dan Ahtola skriver ner svaren han får på ett papper och försvinner iväg igen. Det är kamerakillarna och scenvakterna som behöver informationen för att veta hur och var de ska filma och om och när de måste flytta på publiken för att ingen ska riskera att skadas när fajterna tar sig utanför ringen.

Ute i salen håller göteborgaren Conny Mejsel och norrmannen Aron Frost på att gå igenom den match de ska gå mot varandra senare under kvällen. Aron Frost går runt i ringen med Conny Mejsel uppslängd över axlarna samtidigt som de diskuterar med varandra om hur de ska lägga upp sin match. Det är en komisk syn men brottarna ser koncentrerade ut. Aron Frost släpper ner Conny Mejsel och de går igenom olika rörelser, i vilken ordning de ska komma och hur de ska reagera. De prövar sig fram, justerar och gör dem igen för att allt ska sitta till kvällen.

I vilken utsträckning brottarna planerar matcherna i förväg varierar. Men det är väldigt ovanligt att matcherna går helt efter manus av den enkla anledningen att det är så svårt att memorera och inte lämnar något utrymme till att anpassa dem efter publikens

“Sedan jag började med det här har jag knappt några vänner kvar.”

reaktioner. Det är vanligare att brottarna planerar de större sakerna i matcherna och improviserar däremellan medan andra föredrar att improvisera helt och hållet.

Det kan tyckas dumdrigtigt att improvisera så mycket när brottarnas hälsa står på spel men det fungerar eftersom det sker mycket kommunikation i ringen. Dels genom ögonkontakt och kroppsspråk. Men också genom att brottarna pratar med varandra under matcherna, så länge inte publiken märker det är det inga problem.

– Alla wrestlers backstage! ropar plötsligt en röst bakifrån salen och brottarna börjar långsamt dra sig undan.

Klockan är åtta och det är dags att släppa in publiken. Fem pojkar som ser ut att vara i tioårsåldern är först in när dörrarna öppnas. De rusar direkt till stolarna som har ställts upp på scenen på vardera sidan om den trappa som leder ner till ringen. Det är där brottarna kommer in och det är där man sitter närmast, och med bäst uppsikt över, matcherna. Efter pojkarna strömmar en brokig skara människor. Till största del är det unga män och kvinnor, men det är också många

barnfamiljer och medelålders par som har tagit sig till Wrestlingpalatset.

En del har klätt upp sig som för vilken utekväll som helst, andra har masker och några har teatersminkt sig i ansiktet. En liten kille som inte kan vara mycket äldre är fyra år har kvällen till ära en spindelmännensmask dragen över huvudet och springer glatt runt i lokalen som en liten miniatyrbrottare. Platserna närmast ringen blir snabbt upptagna och det samlas folk runt barerna och merchandisebordet. Rockmusiken som strömmar ut ur högtalarsystemet på hög volym blandas med sorlet från publiken.

I början var det mest unga hippa människor som kom på galorna. Men med tiden har publiken blivit mer varierad. De flesta är egentligen inga wrestlingfans och ser inte på wrestling annars. De kommer för showen och för att ha kul. Dan Ahtola ser det som ett tecken på att wrestlingen har etablerat sig i Sverige.

– Hade det varit en fluga så hade det varit över nu. Vi har hållit på i tre år och det kommer fortfarande jävligt mycket folk på showerna. Det kommer gubbar i kostym som sitter

Med femton brottare i ringen samtidigt händer det saker överallt hela tiden och det är svårt att hålla koll på hur det går.

och har någon slags firmagrej, det kommer mer och mer barnfamiljer. Det är helt vanligt folk helt enkelt.

Plötsligt släcks ljuset, musiken stängs av och publikens sorl kommer till ett abrupt slut. Intron till Europas "The final countdown" hinner knappt börja förrän ett unisont jubel bryter ut från de runt 360 personerna i publiken.

In i ringen kliver en man klädd i svarta byxor, svart kräskjorta och svart topphatt. Det är konferenciern. Tätt bakom honom går de två domarna klädda i vita skjortor och svarta byxor.

För trots att matcherna är uppgjorda så finns det regler i wrestling. Inga slag under bältet, inget bitande och inget rivandes är tillåtet. Vinner gör den som lyckas hålla ner motståndarens båda skuldror och nacke i ringen tillräckligt länge för att domaren ska hinna räkna till tre. Men reglerna är mest för syns skull och domarna är liksom allt annat en del av showen.

Konferenciern för mikrofonen till munnen och skriker:

– Mina damer och herrar! Välkomna till Wrestlingpalatset!

Ett nytt jubel bryter ut och dränker inledningen av det fortsatta talet men dämpar sig tillräckligt mycket för att presentationen av den första matchen ska slinka igenom. Det är Malmötjejen Mischka som ska möta Dr. Sadism från Göteborg.

Dr. Sadism är klädd i svart latexdräkt och lädermask. Han kommer ålande ner för trappan mot scenen ledd i ett koppel av sin "skötare" Ilse Edelweiss, en kvinna klädd i en nazistinspirerad utstyrel. Publiken buar och skratrar medan det udda paret tar sig in i ringen.

Efter dem kommer Mischka energiskt springande ner för trappan till tonerna av Prodigys gamla hit "Firestarter". Hon är klädd i en blå traditionell brottardräkt och ler och höjer armarna i luften mot publiken som jublar, applåderar och busvisslar till entrén.

– Jaaaaa! skriker en kille i blårutig skjorta och det är inget tvivel om vem publiken vill se vinna matchen eller vem som är god och ond.

Gonggongen ljuder och Dr. Sadism sträcker fram handen mot Mischka för att hälsa. Men det är en fint och istället överöser han den oförberedda brottaren med slag och sparkar.

– Nej! skriker någon bakifrån och publiken buar och börja skandera:

–Mischka! Mischka! Mischka! Mischka!

Det liknar någon sorts masspsykos och det är svårt att värja sig mot stämningen som uppstår. Omedvetet styrs sympatierna till Mischka.

Men publikens ansträngningar räcker inte till den här gången. När Dr. Sadism ser ut att vara nere för räkning försöker Ilse Edelweiss ta sig in i ringen. I tumultet som uppstår attackerar Dr. Sadism Mischka bakifrån och lyckas vinna matchen. Publiken är rasande och ett öronbedövande burop fyller salen.

Matcherna är korta och intensiva. De avlöser varandra i ett raskt tempo och har varierande karaktär. En del är brutala som matchen mellan Bad Buddha och Doppelgangstern. Andra är mer humoristiska, som kvällens tredje match.

"Hade det varit en fluga så hade det varit över nu. Vi har hållit på i tre år och det kommer fortfarande jävligt mycket folk på showerna."

Anderson sätter sig ner under sitt tal och väntar på att publikens burop ska tystna.

Som den fuskande heel Anderson är attackerar han den oförberedda Chaos bakifrån

Det är en ”tag-team-match”, en match mellan två lag. Det enda laget består av Le Mime och den försupna Clownen Eddie Vega. De ställs mot The Fabulous Bakewell Boys, ett tag-team från England bestående av två killar klädda i byxor, röda hängslen och rutiga skidmasker med påsydda mustascher.

En av engelsmännen ger Clownen Eddie Vega en flaska sprit som han snabbt halsar i sig, varpå han somnar i ena hörnet av ringen. Därpå startar någon form av hängselspännartävling mellan Le Mime och en av engelsmännen.

Det är mer slapstick än våld och publiken skrattar högt och applåderar. Le Mime brottas med domaren, bygger upp osynliga dörrar som engelsmännen springer in i och skriker ljudlöst av smärta när han träffas av slag.

Det hela slutar med att de tre brottarna slår ut varandra samtidigt varpå Clownen Eddie Vega vaknar till för en stund bara för att somna på en av engelsmännen som domaren då räknar ut. Le Mime och Clownen Eddie Vega vinner till publikens förtjusning och ovationer.

Det känns som det har gått tjugo minuter sen den första matchen drog igång, men det

“Jag är den första och enda mästaren som svensk wrestling har sett...”

har gått över en timme när konferenciern meddelar att det är en halvtimmes paus.

Rockmusiken blandas med gästernas sorl och glasflaskor som klingar. Utanför entrén till Tangopalatset samlas det snabbt många röksugna. Två killar i tjuugoårsåldern som verkar vara på wrestling för första gången står och pratar om showen.

– Det här är ju skitbra underhållning.

– Ja, det är så jävla surrealistiskt allting.

Det är feststämning och det påminner mer om att vara på en bar runt tolvsnåret än en kulturell föreställning.

Och kanske är det att det är så lättillgängligt och opretentiöst jämfört med många andra showformer som är lockelsen med wrestling. Det krävs inga förkunskaper eller fina kläder för att smälta in i publiken. Lugnt och städat uppförande rekommenderas inte, det är action och så går det att köpa öl. Det passar kanske inte alla men de

som befinner sig inne på Tangopalatset i kväll har onekligen kul.

Hela kvällen byggs upp för galans huvudmatch, eller ”main event” som det heter på wrestlingspråk. Det är en ”battle royale” mellan femton brottare. Alla brottas mot alla och målet är att få ut de andra brottarna i ringen så att man är ensam kvar. Vinnaren får möta Anderson i en titelmatch. Det är mycket som står på spel.

Innan matchen kan börja kommer Anderson ut i ringen, han har på sig en svart t-shirt med texten ”wrong fucking fucker to fuck with”. Bakom honom går managern Moody Joe bärandes på mästarbältet. Anderson ska hålla ett tal:

– Jag är den första och enda svenska mästaren som svensk wrestling har sett....

Mer hinner Anderson inte säga förrän hela lokalen dränks av ett unisont burop.

med ett slag mellan benen. Publiken gillar inte tilltaget.

Chaos triumferar med mästarbältet inför en överlycklig publik.

Förolämpningarna haglar från publiken och det är omöjligt att urskilja resten av talet.

Anderson svarar med att demonstrativt spotta rakt mot publiken. Han träffar inte någon men en kille som sitter på främre raden blir ändå så provocerad av tilltaget att han inte vet var han ska ta vägen. Allt må vara på låtsas med hatet från publiken känns genuint och nästan lite skrämmande. De ser ut att vilja slita honom i stycken.

När gongongen går blir det genast kaos i ringen. Femton brottare slår, sparkar och kastar omkring varandra. Det händer saker överallt och det är omöjligt att ha koll på allt.

Publikens jubel eller burop avslöjar när någon åker ur. Det går i ett snabbt tempo och brottarna i ringen blir färre och färre.

Till slut är det bara två kvar: Conny Mejsel och dansken Chaos. En populär face och en hatad heel. Publiken gör allt de kan för att Conny Mejsel ska vinna, men det hjälper inte och han blir snabbt utkastad. På en gång rusar Anderson in i ringen och attackerar Chaos bakifrån med ett slag mellan benen.

Det som händer är väldigt ovanligt. Inte bara för att det är två heels som ställs mot varandra, det händer ibland. Men båda brot-

“Döda honom!”

tarna är två av Malmöpublikens mest hatade karaktärer.

– Döda honom! skriker en kille i röd skjorta till Chaos.

Som genom ett trollslag har dansken gått från att vara avskydd till publikfavorit inom loppet av några sekunder. Det enda som verkar spela någon roll för publiken är att Anderson får stryk.

Det blir en hård drabbning och Anderson har Chaos nere för räkning flera gånger, men dansken lyckas ta sig upp precis innan domaren har hunnit räkna till tre varje gång.

– Chaos! Chaos! Chaos! Chaos!

Publiken står upp och ropar och försöker heja fram dansken. De känner på sig att det är nära nu. Och den här gången fungerar det för plötsligt lyckas han slå ner Anderson som blir liggande mitt i ringen. Chaos tar chansen och klättrar upp på topprepet och slänger sig ner på den försvarslösa Anderson med en våldsam duns. Medan Anderson vrider sig i plågor så passar dansken på att göra det en

gång till och tar sedan ett grepp och trycker mästaren mot golvet. Anderson har inte en chans att återhämta sig.

– Jaaaaaaaaaaaaaa!

Ett öronbedövande vrål fyller Tangopalatset när domaren räknar ut honom. Hela publiken står upp och jublar, applåderar och busvisslar. De har väntat i över ett år på det här ögonblicket.

Chaos stoltserar med mästarbältet. Han klättrar upp i repen och sträcker bältet mot den extatiska publiken. Samtidigt står Anderson på knä mitt i ringen, han jämrar sig och slår förtvivlat med näven i golvet. Publiken älskar scenen som utspelar sig framför dem, Andersons svek mot Killer Karlsson har äntligen fått sitt straff och en ny svensk mästare i wrestling har utsetts.

Och lika plötsligt som det började är det över. Lamporna tänds och publiken försvinner snabbt iväg ut i Malmöatten. Scenen börjar plockas ner och kameror och mikrofoner plockas undan. Illusionen är bruten och brottarna, som nu har övergett sina karaktärer, kommer ut i salen, skrattar och pratar med varandra. Dan Ahtola ser lättad ut, han kan pusta ut för första gången på över tre år.